

största äpplet; huru berätterskan deri funnit episteln från herr Simon, hvars signatur: "Lucidor" var henne väl bekant från fordena år, och hur i detsamma hemligheten varit nära att upptäckas af yngsta fröken Sipp-tripp; "du kan föreställa dig — sade hon — min glada öfverraskning! jag visste ej först om jag skulle taga det för alfvar eller skämt, men mitt hjerta ville så gerna öfvertyga mig, att det var ärligt menadt; jag önskade bara, att jag längre, än höfligheten nu tillät mig, kunnat skilja mig från mitt sällskap, för att en stund vara ensam med mig sjelf; ty jag kom genast ihåg så många dyrbara stunder, och började åter tänka på så mycket skönt, som ofta förut jag drömt förgäfvets, men nu tyckte mig se förverkligadt. Men jag var dock tvungen att sålänge dölja mina käuslor, och churu tankspridd och underlig till mods, måste jag åter blanda mig i konversationen med tante Dyrkansvärd, hvilken jag aldrig funnit så tråkig som då."

En förstulen tår hängde i den hulda flickans ögonlock. Hon berättade vidare, huru hon straxt derefter vunnit den mest tillfredsställande förklaring öfver den korta och möjligtvis något dunkla texten, då Simon sjelf syrprenerade henne oppe i fröken Dyrkansvärd's kammare; samt huru hon vid hans eldiga bekännelse ej kunnat förneka sina egna känslor. Allt detta och mycket annat berättade hon vid kaffekoppen, och, för att något höja vår ton, (ty "alla tycka ej om blott buskar och lågväxta porsen!") hennes ord föllo, som om sommarn det milda regnet efter en kvalmig morgon; himmelen blir derpå så lätt och ren, och solsken värmer den stilla naturen.

Fru kaptenskan svarade med en förständig min, såsom en äldre och gift syster väl anstår: "Ja, kära Sofi, jag har ju alltid sagt dig, att du var en fjolla, som såder med onödiga grubblerier fördystrade mer än en af din ungdoms lyckliga dagar, och nu på

två hela år mer och mer förstört ditt eljest så glada och fria lynne med en barnslig misstrogenhet eller jalousi, eller hvad jag skall kalla det. Innan Simon sist reste ifrån oss hit till Stockholm, voro han och du ju så godt som trolofvade; att hans poster till dig småningom blefvo något sällsyntare, kunde aldrig förundra mig; här gick han in i verken, fick mycket att göra och blef indragen naturligtvis i en mängd bekantskaper och förströelser. Det der är en ung karls vanliga öde, och han kan inte hjälpa det sjelf. Men har jag icke tillika sagt, att den känsla eller affektion, som får långsamt mogna, blir den säkraste, och att ni bara skulle träffas igen, så komme det att gå som det nu gått? Jajä, visst såg jag redan i går middags, hur det stod till med min goda Simon Lyrman; han föreföll mig genast besynnerlig; jag kunde väl märka, att han hade något viktigt i sinnet; han var så tankspridd och underlig på allt sätt. — Jaså! — nå så är då det fär-

digt! nu kan du ju vara munter och sorglös igen; partiet har alltid varit våra föräldrars önskan; ja, Simon är en bra karl, en i botten hederlig man, och en snäll och snillrik man; har dessutom tillräckligt att sätta bo, och föda en hustru; min söta vän, du skall inte rodna så! hör du, det är kanske ännu en liten tår på pannan; skola vi slå oss lösa i glädjen? — Men hur i herrans namn kunde du vara så slamsig, förlåt mig att jag säger det, att gå och tappa bort näsduken med en så dyrbar biljett uti? jag tyckte väl i går aftse, när du först märkte din förlust, at du tog dig mer illa dervid, än den lumpna nettelduksstumpen var värd, men hvem kunde hitta på den idéen, att — —? tyst! det kommer någon i trappan! kanske det är Lyrman?"

Hon sprang upp och gläntade på dörren, men det var i stället en miniatyrmålare, som blifvit ditstämd att portratera utaf de resande damerna. Samtalet fick således nu

en annan vändning, artisten tog fram sin at-
tiralj, och Sofi, som först skulle sitta, laga-
de i hast sina lockar i en mera skälmisk
oordning, framför spegeln. Målaren började,
satte en fin punkt på den runda elfbensskif-
van, tittade upp på den sköna, och tittade
åter ned, lade slutligen sitt pick och pack
igen tillsamman och tog sin hatt. Kaptenen
kom hem och det blef middag, men ingen
Lyrman syntes till. Högst besynnerligt! Man
dinerade, man drack kaffe, man tog sig en
liten middagslur; ingen fästman infann sig.
Alldeles oförklarligt! Han har kanske måst
åtaga sig något arbete, som prompt skall va-
ra färdigt tills i morgon? han har varit för
en vecka sedan bjuden till någon stor mid-
dag hos en förman, den han ej kunnat sä-
ga återbud? han har måst infinna sig hos
någon vän, som ligger i själtåget? men än-
då, alltid har man några ögonblick lediga
för sin utkorade! — eller kanske han sjelf
har blifvit opasslig? "Kanske han ännu sit-

ter på det lilla taket vid Myggetjäll?" skämtade kaptenen, som nu blifvit delaktig af hemligheterna. Sofi höll på att förlora modet. Men hennes syster tröstade henne så godt hon kunde: "ack, hvilket prat! om jag minns rätt, så är den der tillbyggningen på nedra botten ej högre än att man gerna kan hoppa ner derifrån! innan vi veta ordet af, så ha vi kanske vår vän här, hara tålmod!" En stafett afgick emedlertid till herr Simons logis; men nyckeln var ur dörren, och budet kom hem med oförrättadt ärende. Kaptenen föreslog att göra en promenad ner till den så kallade Strömparterren och der intaga the i den eleganta tunneln; hvilket också beramades och verkställdes.

Denna egna anläggning med sina unga behag, sina doftande blomsterbuskar och pladderande popplar kunde visserligen erbjuda en rätt angenäm förströelse; brokiga grupper vandrade om hvarandra i gångarna, och under den öppna tältvestibulen hördes ett

ojemnt sorl af de kring småborden plaserade karlpartierna, som vid toddyglaset samspråkade med hvarandra om dagens tilldragelser, eller sugande på de i fria luften välluktande cigarrerna gjorde sina reflexioner och kommentarier öfver Aftonbladet för qvällen. Men Sofi bjöd förgäfves till att skingra sin oro; hon kunde hvarken trifvas här eller der, och i skymningen läste kaptenen åter upp salsdörren för sina fruntimmer.

Under det de ännu suto och glammade i det trefliga skumrasket, kom Sofi händelsevis att kasta ögonen åt våningen midtemot, der kongl. sekter Dyrkansvärd bodde. Denne hade ljust hos sig i sitt arbetsrum, och ett fruntimmer i hatt och kappa vandrade fram och åter på golfvet. Nyfikenheten, som är syster till skönheten, (vi kunna ju icke mera delikat och förblommeradt uttrycka hvad vi mena!) skärpte mamsell Sofis blickar. Herr Jacques kastade nu sin arm om den, kan man förmoda, sköna flic-

kan, och började likaledes, inbegripen, som det tycktes, i ett ganska förtroligt samtal, spatsera opp och ner i kammaren; efter en stund släppte han henne, tog bordslampan och ställde den på sin byrå nära vid fenstret. Den granna damen, som genom lampans flyttning nu framträdde i ett skarpare ljus, igenkändes genast af Sofi; det var ingen annan än kongl. sekterens syster, fröken Fia. Sedan Jacques, efter hvad man kunde sluta af skuggan på väggen, några ögonblick pysslat i sina lådor, försvann han i nästa rum, men kom straxt tillbaka, klädd i hatt, käpp och syrtut, fattade åter lampan, och närmade sig dörren, liksom för att lysa sig och sin syster ut. I detsamma inträdde en reslig figur, insvept i en Polsk kappa, tryckte intimt kongl. sekterns händer, derefter lika förtroligt hans systers, hvilken han ej genast tycktes ha igenkänt, samt bugade och svängde sig utan all ända. "Min gud! det är Simon!" ropade Sofi till sin syster.

"Åh nej! — svarade denna, — du ser miste; han är för lång, för att vara Lyrman." "Kära svåger, kom hit! — fortfor Sofi, — är det inte Simon?" "Jo, jag tror nog! — drog kaptenen på målet, — minsann är det icke han!" "Ja, det är Simon! — instämde nu kaptenskan äfven, — han har då ernat sig hit, och vill först tala i några affärer med sin goda vän Jacques; åh! se hur han gestikulerar! bevars! — såder ja! — detta är i sanning rätt löjligt!"

De blefvo nu vittnen till en visserligen både löjlig och ängslig scen, som, ehuru med sin pantomim ganska uttrycksfull och begripelig för den svagaste slutnings- och gissningsförmåga, likväl förtjenar att åskådas på litet närmare håll. Vi taga derföre i tysthet tre, fyra steg öfver gatan, för att genom kongl. sekterns nyckelhål stjäla en öfversigt af uppträdet, dervid tillika vinnande den fördelen att dialogen ej alldeles går för oss förlorad.

Simon hade verkligen hela dagen varit upptagen med så många olika angelägenheter, att han knappt haft tid att tänka på sitt hjertas. Det var därför naturligt, att när den lugna qvällen kom, han så fort som möjligt begaf sig ut att söka, icke mamsell Tusenskön, kan man lätt gissa, utan sin förmodade frökneliga fästmö på Myggetjäll. Då han i förbigåendet såg ljus uppe hos kongl. sekter Dyrkansvärd, beslöt han att först stiga upp till honom. Jacques hade väl, — tänkte Lyrman, — efter den obehöriga upptäckten aftonen förut, icke släppt sin syster så lätt, det första han fått henne mellan fyra ögon, förrän hon måst bekänna hela sammanhanget; det var således skäl uti att han ju förr dess heldre meddelade sig i ämnet med sin tillkommande svåger. Vi hafva från kaptenens fenster sett, huru han inträdde i grefvens tid. Fröken Fia hade på förmiddagen rest in till staden med sin bror, för att handla något smått, men framsförallt för

att, efter sin söta mammas önskan, besöka fru Metz; på aftonqvisten hade hon väl tänkt göra en liten skumpvisit upp till kapten Thorssons, men då hon fann alldeles mörkt i våningen, tog hon i stället genast in hos Jacques, som skulle beledsaga henne åter ut till Djurgården.

"Se der är Lyrman! — ropade kongl. sektern; — nå, hvart flög du vägen i går afton sen, din takpelikan! jag var straxt tillbaka; men du hade redan försvunnit; — jag kunde väl se, det var något rendez-vous å färde; nå, vi få gratulera så mycket; det var dumt, att Fia kom så olägligt upp, men bekänn, din skenheliga botanist, du hade nog redan stulit ett aldrig så tyst: ja från din skönas läppar!"

"Ja, svara sjelf, söta Sofi!" — sade Simon och fattade fröken Fias hand.

"Jag? — svarade Sofi med en melankolisk och nedstämd ton, samt drog sig ett steg tillbaka, — jag? — jag skulle icke tilltro en

flicka ha hjerta att ge dig korgen, kära Simon, och Sofi Tusenskön förtjenar utan tvifvel sin lycka; jag vill icke missunna henne den."

"Sofi Tusenskön?" studsade Lyrman.

"Bästa bror! — inföll Jacques, — gör dig icke mödan att förstålla dig! vi ha gissat allt."

"Denna underliga misstanka, Sofi, är både för dig och mig —

"Misstanka?" återtog den smäktande flickan.

"Här är något missförstånd!"

"Missförstånd?"

"Min älskade Sofi! denna oförmodade förändring — —! du måste förklara —! kan du väl tro, att —?" Sofi trädde rodnande bort till fenstret.

"Nånå! — afbröt honom hans goda vän Jacques, — blif ej så het! ha vi gissat gallet, så är det ju inte något så farligt! men du måste medge, att det är ett högst un-

derligt infall, att såder för roskull krypa ut genom fenstret, och lemna i sticket till pris för skämtet och bryderiet en så oskyldig och älskvärd flicka som Sofi Tusenskön!"

"Sofi Tusenskön? jag har icke sett henne sedan i går middags! din syster lär ha velat roa sig litet med din lättrogenhet; äfventyret i aftse rörde henne och mig."

"Huru skall detta slutas? — suckade fröken Fia, — det är ju trenne dagar sedan jag såg dig sist, Simon."

"Jag tror ni vill drifva spe med mig! — sade Lyrman, — eller, min dyra Sofi, kan du redan i dag förneka den sköna bekän- nelse, du gaf mig i aftse? jag hade i san- ning icke väntat något sådant; ett så långt drifvet raljeri åter vore icke här på sin plats."

"Herre gud! — ropade Sofi, och gömde sitt ansigte i den broderade näsduken, — det var ju Sofi Tusenskön!"

"För allt hvad beligt är, min älskade vän, tala alfvarsamt! hvem? — var det icke dig jag i skymningen öfverraskade vid gitarren? —"

"Nej!" — snyftade flickan.

"Du kan icke leka med hvad hjertat eger heligast! — fortför Simon passionerad, sänkte ett knä och fattade den skönas silkeslena hand, — var det icke dig jag yppade min länge dolda känsla? var det icke du, som med genkärlekens oförställda värma — — ?"

"Det var Sofi Tusenskön!" snyftade åter den ömma tärnan, och lyfte upp sin älskare med ett sorgligt leende öfver de hulda anletsdragen.

"Herre Jesus! kan det vara möjligt? skulle jag ha begått detta misstag?"

"Simon Lyrman, — sade kongl. sektern med alfvarsam ton, — ett misstag i en sådan angelägenhet skulle jag ansett såsom någonting orimligt; ehvad dina afsigter må vara, är detta likväl en rätt besynnerlig och

linkig sak, och en öfverilad vändning skulle på ettdera hållet leda till oberäkneliga — ”

”Jag går genast in till kapten Thorssons!” afbröt honom Simon, som det tycktes något stött, och vred på låset.

”Stanna qvar, Lyrman! — ropade kongl. sektern, ställande sig i hans förväg, — de äro icke hemma, det är alldeles mörkt derinne! Du bör förlåta mig, om i en sak, som rör min egen syster så nära, jag icke bygger på ett löst ord, och för ett ögonblick tvekade om verkligheten af ett misstag; den må nu vara afgjord; du har friat till Sofi Tusenskön, och hon har, som du säger, besvarat din bön med genkärlekens värma; nåväl, jag tror att det varit ett misstag, en villa af den förrådiska skymningen, möjligen ock af ögonblickets blinda berusning; jag tror det, såsom den enda förklaring, hvilken kan stå ihop med den ömmare böjelse du redan för längesedan tyckts mig på alf-

var hysa för min syster, och på hvars yppande jag långt förr än i dag varit förberedd; att din tyding af gärdvällens äfventyr vore en dikt, och kanske föranledd af din öfverraskning genom Fia och mig, skulle innebära beskyllningen om en lättsinnighet den jag visst icke vill tilltro dig, eller till och med om mera afskyvärda planer, på dem jag icke ens har mod att tänka." — Simon kastade en kall blick på honom. — "Jag talar ett öppet språk — "

"Men i sanning ett nog hårdt att bita på!" — inföll Lyrman. —

"Märk likväl, att du måste noga pröfva dig sjelf, innan du stöter ifrån dig ett älskande hjerta, så oskyldigt och godt som Sofi Tusensköns!"

"Mitt förhållande till henne må du uttyda huru du vill, — svarade Simon, — men att dömma öfver mina känslor, tillhör icke dig! i detta mål vädjar jag till din syster. Sofi! —

vände han sig till den purpurkindade flickan, — har du någonsin trott dig erfara äfven det ringaste prof af innerlig tillgifvenhet från min sida?" Han tänkte i detsamma på sin honungsljufva kärlekspost, men utom det, att efter Rosas uteblifvande han mer och mer tagit för afgjort, att hela anläggningen misslyckats, hade han, ehuru uppeldad han var, nog sans dessutom, för att finna, det detta galanteristycke vore alltför småaktigt och yligt att åberopa, sedan saken fått en så alfvarsam vändning, och sålunda snarare borde öka än skingra kongl. sekterns skrupler öfver oppriktigheten af hans afsigter; han hoppade således för närvarande öfver detta kapitel, och sväljde halfqväden visa. "Har du någonsin läst i min själ, och har ditt eget hjerta sagt dig, att jag för dig icke vore utan allt värde? — —"

"Hur kan du tveka derom?" svarade fröken Fia, häftigt tryckande hans hand.

"Kan du med mera tillförsigt, än din bror tyckes hysa för mig, skänka mig det svagaste hopp om bönhörelse, den — —"

"Simon, Simon!" hviskade den gråtmilda jungfrun och sjönk i sin tillbedjares öppnade armar.

"Nå, himlen välsigne er! — sade kongl. sektern, — jag är icke den, som ställer mig, likt ett iskallt spöke, mellan tvenne sympatiserande själar. Du skall icke för denna stund hysa något agg till mig, Simon! en viktig sak bör icke afgöras förhastadt, qvinnan behöfver förmyndare; gud gifve alla egde så redliga och välmenande, som Fia har i mig! att hennes intresse står framför mina vänners, måste du sjelf värdera hos mig."

Ack, det blef så väl, så väl mellan Pär och Pål! kongl. sektern var en förståndig och godhjertad herre; Simon Lyrman var också en beskedlig man, och glömde snart vid sin skönas smek allt hvad missförstånd hette.

"Du följer ju med oss ut till Myggetjäll?"
sade herr Jacques.

"Ack du följer med till Myggetjäll!" transponerade fröken Fia samma begäran i moll.

"Ja, visst följer jag med!" svarade Simon och stal sig en kyss af sin flicka.

De hade likväl icke kommit längre än till Gustaf Adolfs-torg, då de anhöllos af en äldre man i frisrock med stora fickslag på sidorna, tobakspungen af grön salfian fästad i knapphållet, en guldgalonerad mössa på hufvudet, och pipan med silkestofsarna, jemte det Spanska röret i högra handen. En rödbrusig gardist följde bredvid honom, krokryggig och pustande under en trind kappsäck, som han bar öfver nacken. "Se der har jag dig! — ropade den främmande i det han i förbigåendet ryckte Simon i armen, — nå, du höll vackert ord och tog emot mig nere vid ångbåten, som du lofvade i ditt bref! en hygglig pojke! hade jag icke vid landstigningen händelsevis råkat brodern Bark,

som gaf min man här address hvar du skulle bo, så vore jag väl ännu inte från Rid-darholmen."

"Välkommen, välkommen käraste farbror! kors, så Josefina kom bittida i qväll! alldeles ovanligt! jag ernade mig just nu ned; ursäkta kära farbror; resan har gått lyckligt? — det fågnar mig; hur står det till hemma i bygden? allt väl, hoppas jag; — det är roligt till höra! jag ernade just nu skynda mig och möta farbror!" Det är likväl mer än sannolikt att Simon för sina kärlekstankar kommit att alldeles glömma bort både löfte och farbror.

"Har du nu anstaltat om tak öfver huvudet för mig, broder Simon? du vänder kanske om med mig, ty att lita på den här hejdukens kännedom af de fördömda Stockholmska labyrintherna, är jag för många gånger lurad till!"

"Allt är i sin ordning! gudbevars!" svarade Lyrman med en sjelfföfnöjd och grasiös bug-

ning. Att lemna så brådt den sköna Sofi var väl värdt sin djupa suck, men att också öfvergifva en gammal vörtnadsvärd släktning, som i en främmande stad knappast visste ut och in på sig, skulle ha varit att ge belevfvenhetens söta hoffysionomi ett slag på munnen, och var dessutom för Simon af vigtiga skäl alldeles omöjligt. Gubben var en rik och barnlös enkling, och Simon hade varit hans utkorade gullgosse, allt sedan han, som barn, kom rullande i lilla Holsteinaren efter söta fars brunte åtminstone en gång i månaden till farbrodrens egendom, för att riktigt få slå sig lös, äta bara pepparkakor och bolla ut rutorna på ladugårdsbyggnaderna. — Efter ömsesidiga, innerliga, såsom öfligt är, och mångfaldiga välönskningar för nattens ro och sömnens sötma, samt ett och annat alltför älskvärdt: "dröm om mig!" skiljde sig Lyrman alltså från sin hulda trolofvade och hennes bror, och följde åter med den gamle uppför Regeringsgatan.

Hos

Hos kaptenens var emedlertid högst be-
dröfligt. Den oskuldsfulla Sofi, med sin trog-
na, förrådada kärlek, var likväl den lugna-
ste; blek och tyst satt hon ännu med blic-
ken fästad på det olycksbringande fenstret
midtöfver gatan, länge sedan personerna i
det upprörande skådespelet försvunnit. Hen-
nes syster, som alltid hyst en viss klocker-
kärlek för kusin Simon och vid hvarje tve-
tydig omständighet stått på hans sida, var
deremot destomera uppbragt öfver sina fel-
slagna förhoppningar, ju fjemmare förlusten
rörde henne och den stilla sorgen i samma
mån mindre kunde taga hennes sinne i an-
språk; hon vandrade fram och åter mellan
väggarna, och varierade sina utrop på de
båda motiverna: "hvilken nedrighet!" och
"det är oförklarligt!" Kaptenen satt vid ett
bord i ena ändan af rummet, och rafsade
med en utsliten penna några brådstörta ra-
der på ett opp- och nedvändt postpappers-
ark. "Det må nu vara så oförklarligt som

heldst, — mumlade han derunder till sin kära hälft, — så finner du ju likväl, min söta vän, att Sofi icke mera har något otaladt med Simon Lyrman; jag föraktar honom för djupt, för att ställa honom till något svaromål för sina rätt vackra handlingar, men jag har som hastigast skrivit några ord till tant Dyrkansvärd för att underrätta henne om förhållandet; hon må sedan göra och låta, hvad hon finner mest öfverensstämmande med rättskänslan och ömheten för sin dotter!" Han tog fram lack och förseglade biljetten. "Här i Stockholm — fortfor han — hafva vi emedlertid ingen trefnad eller fröjd mera; vi resa i morgon bittida hem till vår lugna bergsbygd igen, sorgen skola vi slå bort, lilla svägerska, i den friska landtluften, och friare har du ju så många, som det är fjärrilar om sommarn; bland hundra narrar måtte väl ändå finnas någon hederlig karl!" Han klappade den sköna flickan lätt på halsen,

men hon svarade endast med en halfqväfd suck på sin välmenande svågers ord.

En hyresgäst i andra våningen, som uppehållen och illa tilltygad af virans långa betar, först kring klockan tolf anlände hem ur detta nutidens ädla riddarspel, hörde, då han gick förbi kaptenens salsdörr, huru de ännu bullrade och stökade derinne med kappsäckar och tunga koffertar; och redan vid femslagen från Sankt Jacobs kyrktorn väcktes han ur sin goda sömn af skjutstarnes stampande utanför porten och det kaptenliga herrskapets tassel och kånkande i trapporna.

Lehnberg.

Något om en syn på Brunnsviken.

*”Det var ett väsen! svarta barn på tå,
sig höjande uppå hvarandras axlar,
och gula käringar med sträckta halsar!
hvad pra. och hoiskaude! hvad glupska
blickar
åt samma syfte! — — — ”*

TASKPELAREN.
(Nytt Lustspel.)

Under det allt detta tilldrog sig, inträffade, som läsaren kan tänka, på olika ställen en mängd icke mindre viktiga händelser, bland hvilka den mångvisa Klio gunstbenäget uppdragit åt oss, att med den sanning och trohet, som är vårt högsta mål och som så väl anstår en novellist, förtälja den

bångstyriga gudungen Amors äfventyr framåt
qvällen. Och icke äro vi de som tåga, en-
dast någon har lust att höra på!

På värdshuset Lyktan svassade om hvaran-
dra de tillgjorda tärnorna med sina smala
förkläden, värdslösa shawletter och resliga
genombrutna eller liksom i misshugg af kär-
leksgudens pilar genomskjutna kammar, icke
så betydligt olika påfoglarnas. En och an-
nan karlhatt syntes redan i fenstrarna. Kloc-
kan slog åtta bredvid i rådstugan. Stads-
vakten uttänjde just som i en lång gäspning
sitt sömniga: "lös af," hundarna skälde ute
på torget, bullrande vagnar korsade hvar-
andra, och en ångbåt signalerade i detsam-
ma sin ankomst med fyra väldiga skott utan-
för Ridderholmen. Allt detta oväsen öf-
verröstades likväl snart af det växande sorlet
och stojet utaf en från Kyrkobrinken ned-
strömmaude folkmassa. I ögonblicket voro
alla fenster på värdshuset öppnade på vid
gafvel, och upptagna af de bleka skönheter-

na samt ett halft tjug unga skämtsamma knektar. Föremålet för denna allmänna uppmärksamhet var en temligen välklädd man, som af tvenne den mångögda polisens handfasta drabanter affärdades till rådstugohäktet. Tillbakaträngd af vaktens bajonetter packade sig folkhopen tillsammans i en mörk linie utanför gården, hvarpå eftertroppen småningom drog sig tillbaka och skingrades åt olika håll; så välta vågorna fram, drifna af höststormen genom det smala suudet, men, mottagna af den orubbliga stenbanken, vända om med ett dofvare sorl, och lemna blott kvar ett grumligt lager af sand och snäckor!

"Lotta, god afton! hvad var det för någon?" ropade Lyktans Annett ner till en flicka i hopen.

"Se, Annett! — tittade den tilltalade upp åt fenstret, — ja, det får man ingen riktig reda på, kära du."

"Det var väl någon tjuv, som det, gudnäs, är godt om i staden!"

"Man säger, att det var han, som i går stal sakerna från Thilda, du vet, ute på Blåporten; du har väl hört talas om den der djerfva och besynnerliga stölden!"

"Nej, söta du!" — Amor, som nyss med vapen i hand förföljt en skrånglig kammarjunkare opp på världshuset och redan genomborrat hans hjerta med den synålshvassa pilen, tog just nu fram ur kogret en dylik för Annett, smög sig på tåspetsarna intill hennes sida, och drog åt sig bågsträngen, då i detsamma vid berättelsen från gatan han höll inne med skottet, och spetsade örat.

"Du kan tänka — fortfor Lotta — "hon var sjelf inne i rummet, då i ett ögonblick hennes mobilier, som lågo spridda här och der på stolarna, rakt försvunno såsom genom ett trolleri."

"Nå, det må jag säga!"

"Den splitter nya kattunsklädningen! du såg tyget hon hade fått! och femtio riksdaler i kjortelsäcken!"

"Unga grosshandlaren tål då gudskelof vid det!"

"Ja visst! en bagatell! — men var det inte en komik tjuf! hvad skulle han egentligen göra med en fruntimmersshabit? och exponera sig på ett sådant kurant ställe?"

"Ja, det må du säga! — hör, råkas vi om söndag något?"

"Kanske du är employerad, — "

"Sällan!"

"Törhända då! godnatt sålänge!"

"Adjö, kära Lotta!"

Kärleksguden, som icke låtit ett ord förflyga af detta samtal, rodnade ända upp till ögonbrynen, ehuru en gud annars icke börde taga sig något för när, och hjertat pickade visserligen i barmen, fastän många betvifla, att han ens eger något sådant. Sedan han åter spännt sin båge och med den spetsiga pilen träffat den sköna i venstra sidan, kanske ej alldeles på den ömmaste punkten, ty han darrade litet på handen vid sigt-

ningen, lyfte han vingarna med hast och sväfvade genom månskenet, utan några krokvägar, ut till Djurgården och Rosendal.

Rosa höll på att flåta en krona af höstblommor, då Amor öfverraskade henne i den skumma löfhyddan. "Nå jag kom inte tillbaka sen i går aftse! — ropade den bevingade bågskytten, — jag är en grullig slarf, du har rätt, min flicka! men också hålla människorna mig rätt varm, skall du tro! gissa hur många partier jag sedan stökade ihop på qvällstunden!"

"Tio!"

"Tjugo bara på Djurgården! nå, min gudinna, hur aflopp sedan din lilla affär? var han påhittig, ungherrn?"

"Han ritade en lång ramsa."

"Det var naturligt! vidare, kom brevet eller äpplet den vackra mamsellen i röda kappan riktigt tillhanda? rödrutiga kappan, hör du! bara du inte har misstagit dig!"

"Hm! jag måtte väl kunna skilja rödt från svart och blått!"

"Intrigen är således lyckad! — du skall veta, jag hade sedan rätt roligt med den der herren! — Du är den snällaste och klokaste budbärerska i världen! var herrskapet mycket obenägna till att handla med dig?"

"Ånej!"

"Det var ju det jag sade! — nånå! dina trogna tjänster skola icke bli olönade; men att hon så hittade på just det äpplet! kanske — —"

"Jaja, det var som det kunde, att ej en af de andra flickorna fått tag i det, men hur jag vände i korgen, så — —"

"Den vackraste fästman skall du ha inom veckans slut, det lofvar Amor!"

"Pt!" — fnyste den blygsamma mön.

"Hvad? den skönaste yngling i Fauni hof, med guldlockar om pannan och blixtrande ögon!"

"Kan du inte tiga, Amor!"

"Och du vill ändå så gerna! — de underliga flickorna! de kunna då aldrig tala hvad hjertat menar. — Du såg väl icke om hon upptäckte skälmstycket!"

"Nej, jag skyndade mig genast in i buskarna, men hade så när aldrig sluppit undan ett par unga herrar, som enträget bådo mig stanna; hade jag icke känt stigarna bättre än de, så är det troligt att jag blifvit fånge, och då hade du varit tvungen att hjälpa mig, Amor! hör du det, då skulle du ha hjälpt mig!"

"Ja, visst! — svarade kärlekens småleende gud, — skulle jag ha kommit till din hjälp; ingen fråga om det! — men hvad tycker du om, att det icke mycket felats i att både jag och du blifvit fångar i dag! hvar har du den der lånta drägten, du bar i går aftse?"

"Här, Amor!"

"Hade vissa förträffliga vårdare af den allmänna säkerheten, hvilka med brinnande tjen-

steifver snoka i hvar buske och vrå, upptäckt i dina gömmor detta skräpet, hvaröfver nu är ett fasligt väsen och sökande, så hade åtminstone du till en början fått krypa ner i kurrån; jojo, det är fulla alfvaret, min docka, och därför tänker jag också inom några minuter smugla in det på samma ställe, der jag i brådskan tog det. — Vi skola likväl först se åt i kjortelsäckarna! här bara en näsduk! — i denna då! ett stycke korkskruf samt med en half kork, der efter — några tolfskillingar, en större sedel, låt se! husch, så tillritad och krånglig! mycket pengar det der! — Lotta hade ve mig intet så orätt; ja, nu reser jag, men om ett ögonblick är jag åter här!”

”Det skall man tro!”

”Mitt hedersord! du måste väl lita på en ärlig riddares point d'honneur! vi måste sedan ut på viken, för att se hur äfventyret, hvori du tagit en så vigtig och hedrande del, kommer att slutas. Min snäcka ligger der-

ne-

ner i vassen, och om du har lust, min skönaste, älskvärdaste — (han smög en kyss in mellan orden,) huldinna, så kan du gå ner förut och laga i ordning, lossa seglet etc., men fall bara inte i vattnet!" Han tog klädknytet under armen och skyndade lätt som en svala till Blåporten, hvarvid han i förbifarten knackade på fensterrutan vid Framnäs.

Dryaden dansade ned till stranden och hoppade in i snäckan, efter egarens tillåtelse, för att der afvakta dennes återkomst. En stund satt hon först och vaggade långsamt på den lätt lastade gondolen, och lekte med de breda säfbladen. Snart grep henne likväl en oemotståndlig lust att stöta farkosten ut från land, plöja den spegelklara viken och bese främmande kuster och nejder. "Amor dröjer nog en stund, — tänkte hon — jag skall bara ro ut några stenkast och kommer ju när jag vill tillbaka till stranden." Tänkt och gjordt! den smärta landnympfen fattade

de löftunna silfverårorna och begaf sig till sjös. Detta var för henne ett alldeles nytt nöje, och hon fagnade sig som ett barn, när hon hunnit ut om vassen; men snart fann hon, hurusom att spela gäck med vind och våg, är och blir ett vådligt vågspel. Hon kunde ej bli riktigt hemmastadd med styret; en lätt vindpust vände snäckan utåt viken; hon vrickade på rodret än hit än dit, men var ej i stånd att få förstäfven in mot stranden igen; ytterligare en svag kultje, och farkosten dref än litet längre fram. Nymfen använde alla sina krafter att med årorna draga sig tillbaka, men hennes späda armar blefvo snart uttröttade och hon måste hvilade sig; slupen vaggade emellertid fram om ett näs, vinddraget spelade der fram i det samma, och en knappt synbar svallsjö förde den lätta kölen framför sig allt längre nedför viken. Nu blef den rosenkindade jungfrun eller, om man så vill, jungmannen alldeles rådlös, hon kastade in årorna och lät

båten gunga fram efter behag; sålänge stränderna ännu voro henne något bekanta, förlorade hon likväl icke allt mod, och i förtröstan på Amors snara hjälp beslöt hon att taga sin verld som den kom. Hon hade redan dublerat Sirihofsudden och nalkades mer och mer stranden vid Framnäs, dit den minsta fläkt af de milda aftonvindarna borde drifva henne i land.

Emellertid hade på Djurgårdsbron en mängd nyfikna åskådare samlats för att bekika den simmande farkosten framme på viken. Hundra glasögon och lorgnetter voro sysselsatta med det stora miraklet. En landau hade stannat midt på bron; ett elegant fruntimmer deri, det högsta hönset i korgen, drog smakfullt ut sin förgyllda kikare, riktade den framåt Sirihof och utbrast efter en kort observation: "Ack, min Gud! hvad folket äro för narrar! en vanlig, — en sådan här en tunnså eller hvad det kallas, ja precis, en sådan der tvättbalja, som blifvit släppt

i sjön! och det kan man uppehålla sig för! —”

”Jag ber om förlåtelse, min aldranådigaste grefvinna! — invände en oppstoppad kornett, som konsterafet svängde sin appelkastade häst vid vagnsdörren, — jag ser bestämdt någonting som rör sig inuti den der underliga rankbyttan.”

”Får jag lof att låna på ett ögonblick baronens dubbellorgnetter!” begärde grefvinnan. Den artiga ryttaren drog guldkedjan öfver hufvudet, och presenterade dem för den sköna damen. ”Ja, Gud vet! — fortfor denna sednare, — jag tror verkligen att det ligger något deri, kanske, — — ack det är en katt! hvilka upptåger! — jag ser ju svansen.”

”Jag kan inte urskilja det, — genmälde baronen, — ser fröken Rosalie det också?”

”Nej, — svarade en ung, väl fasonerad nickdocka, som satt midt emot grefvinnan, — jag tycker snarare det liknar ett upp och

nedvändt divansbord, — bara det inte vore så rundt, — och inte hade så smal fot! men kanske sådana icke flyta?”

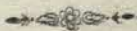
”Ja, gud vet! åh, jag skulle knappt tro det!” menade kornetten, och sporrade sin klippare. Kusken smällde med piskan och vagnen rullade vidare.

Snäckan nalkades allt närmare och närmare. Då syntes plötsligt till allas förundran en liten figur komma från stranden klyfvande som en hval den lugna sjön. Det var Amor, som från ett fenster uppe på Blåporten fått sigte på sitt fartyg, der det så varligt smög sig fram på viken, och nu kom den betryckta dryaden till hjälp. Straxt blef annat lif ombord, nymfen fick en moralkaka med honung på, och måste maka sig längre akter ut; guden kastade som en öfivad sjöman brassarna loss och hissade seglet, en skänk af den snälla väfverskan Minerva, och som bland annat hade den egenskapen att göra osynlig. Det är mycket tro-

ligt att deras olympiska guddomligheter be-
 tjenat sig af sådant slags väf till klädnad
 vid de många tillfällen de, enligt skaldernas
 utsago, i osynlig måtto huserade och stö-
 kade i ordning på den bullersamma jorden;
 man vill till och med veta, att den kyska
 Minerva, förrän hon af malice skänkte kär-
 leks-guden förbemälda segelduk, begagnat den
 ungefär till samma bruk, som salig drott-
 ning Margaretha säges hafva gjort af den
 anspråkslösa men märkvärdiga väfnad, som
 ännu utgör en stolthet för Upsala domkyr-
 kas skräpkammare, innan hon med blottstäl-
 lande af sig sjelf förunnade den konung Al-
 brekt till fana. Härmed må nu vara huru
 som helst, det vissa är det, att seglet var
 en kostlig klenod. Amor skotade, lade den
 osynliga skutan för vinden, och styrde så
 tillbaka åt Rosendal.

Men på bron, kan man tänka, uppstod
 en allmän bestörtning, när i detsamma som
 Amor höjde seglet, den omtvistade farkosten

med hela herrskapet plötsligen försvann för åskådarnes blickar. "Herre min gud! han sjunker! — han drunknar! — båten går i djupet! hjälp! hvem kan simma? — ingen? för guds skull, hjälp!" höjdes en missljudande chorus af några dussin qvinnoröster; "ökstocken tog läcka! — ödmjuka tjenare, herr kronoman! — bidevindseglaren gjorde have-ri! — fan annamma alla blindskär! — en annan gång pejlar man djupet först! — hör på käringar! fort! skall ni inte ned och räd- da den der snälla simmaren? han flöt som en grästen, det var en huggare! haha! — tror ni det var en hundvalp kanske? — nog flyter hon, min söta, så bra som han! — två vittan åt den som dyker efter rackan! hurra!" följde en utbällen skrattsalfva från ett tjog pojkar och beckiga sjömän. Men ingen tycktes ha lust att hoppa i sjön och simma så långt opp på viken; vid stränder- na längre derframme syntes ingen menniska till. Ack min gud, hvilket elände!

Creutz.

Obehagliga upptäckter.

*"De fördömda tidningarna,
som squalra om allting."*

HANS EXCELLENS.

Gummorna stodo färdiga med sina båts-
hakar att stöta ut från land vid Lejonkulan.
Fem, sex muntra ungherrar, som vårdslöst
slagit sig ned på de daggiga tofterna, tittade
då och då opp åt Djurgårdsbron och tyck-
tes vänta på någon. "Det var ett fördömdt
väsen! — hördes omsider lieutenant Ulf-
heims röst, — somliga säga att en hund har
dränkt sig, andra att det var en gosse, som
höll på att simma ut efter en redlös sump,
den ena påstår likväl att det var en Ost-
indie-farare, en annan att det var en byk-
balja! — men vi kunna ju så gärna göra ett

slag kring viken, det är i alla fall för vacker afton att nu vända hem till staden."

"Sagdt och gjordt! — svarade en af kamraterna, — lägg ut, gummor!"

"Tänk, om man kunde på qvällsidan förtjena sig ett svart band, att bära i knapphållet, med "sui memores"-medaljen, att gömma i sin byrå, i sanning inte omöjligt!" menade den förres granne.

"Jag känner mig just porterad för någon mannadatt i afton, styr in under bron! rätt så!" utropade en tredje bror framme i fören, och tog sig i detsamma en grundlig prisa ur sin läderdosa.

"Ja! — anmärkte Ulfheim, — det var en superb porter till biffsteken der hos Pierres." Båten kröp i detsamma så varligt fram genom brohvalfvet in på Brunnsviken.

Viljan var god, men Amor lät henne springa blindbock. Man pejlade med årorna här och hvar, i förväntan att en pojknäfve skulle nappa tag, men förgäfvades; man föll till och

med på den vackra ideen att ropa ner i vatt-
net, men ej heller det gjorde någon verkan.
Det söktes på Djurgårdssidan, det söktes vid
Gärdets stränder; leta fick man! "Ett förban-
nadt" narrverk!" — mumlade lieutenanten,
— men en guddomlig qväll go herrar!" —
"Qvällen är guddomlig!" — skallade ett all-
mänt bifallsrop, och det var hon också verk-
ligen. Månan stod klar på den högblåa him-
melen och lade sina gulbleka dagar på de
dunkla nejderna. En fin dagg slog sig ur
luften, och Rosendals uppfriskade blomster-
stränder doftade långt ut på viken. Årslagen
genljödo i den tysta aftenen mot kullarna och
bergen. På afstånd hördes en gigg rulla ut-
för strandvägen från Sirihof, och det skram-
lande echot tycktes nästan uttänjas utan ända.
Närmare på vägen upptäckte man tvenne van-
drare, af hvilka den ena öfvade sig att med sitt
spö smälla i trätopparna, hvar han kom åt,
(och tycktes det öfvermåttan roa honom,) un-
der det den andra i allsköns maklighet rökte

sin cigarr, hvarifrån då och då en behaglig ånga nådde de roende. För att fullända det romantiska i scenen uppstämades från en båt i grannskapet en täck vokalduett i detsamma. Ulfheim, en ömtålig musicus, befallde genast rodderskorna att hvila på sina åror, och vännerna spetsade öronen. I takt efter årslagen hördes den melodiska barcaruolen sväfvä dem till mötes:

*"Goda vänner, lät oss fara
öfver klara
asursjörnarnas kristaller!
aftonrodnaden sig gömmer,
nejden drömmar,
silfversken från månans faller.
Platsch! —
plang!
platsch! —
plang!
Sakta båtsman! ej så brådt!
doppa åran smått!
sväng som vinden henne lätt
öfver böljans slätt!"*

Lugnet sänks från qvällens himmel,
stoj och hvimmel
borti staden ren afstannat;
efterhand kring torg, i gränder
nu sig tänder
här ett ljus och der ett annat.
Platsch! —
plang!
platsch! —
plang!
Sakta båtsman! ej så brådt!
doppa åran smått!
låt den endast smyga lätt
öfver böljans slätt!

Slut å strand är fogelsången,
under spången
ensam höres måsen klaga;
med sin lykta uti stäfven,
utom säfven,
fiskarn sina not ses draga.
Platsch! —
plang!
platsch! —
plang!

Sakta båtsman! ej så brådt!
doppa åran smått!
sväng som vinden henne lätt
öfver böljans slätt!

Att sin flickas hand få trycka,
hvilken lycka!
uti mänskensaftnar friska,
då så lätt två själar vandra
till hvarandra,
hulda sympathier hviska.

Platsch! —

plang!

platsch! —

plang!

Sakta båtsman! ej så brådt!
doppa årun smått!
låt den endast smyga lätt
öfver böljans slätt!"

"Ypperligt, ypperligt! — utbrast Ulfheim,
då sången tystnade, — nu är det vår ord-
ning, stäm upp, bror Renhoff! echo-kören
ur Preciosa till exempel!"

"Bror hit och bror dit! börja själf!"

”Eller kanske heldre: ”Hulda Rosa!”? eller något ur Bellman?”

”Tyst, tyst! — ropade kamraten framme i fören, — Ulfheim skall sjunga sin favoritvisa, den der om — om — getherdinnan, hur jag skall säga, med blandad karl- och flickröst! han exeqverar den som en Orfeus!”

Ulfheim började på:

*”Hvarifrån så sent om quällen!
sköna flicka — — —”*

”Den ja! så ja! fortsätt! fortsätt!” skallade ett allmänt bifallsrop; och lieutenanten krassade sig, hemtade andan och återtog:

*”Hvarifrån så sent om quällen,
sköna flicka, här i fjällen?
o, att hit din väg rätt ofta låge!”*

*” — Ifrån dalens blomsterslätter,
för att söka några getter,
ädle riddare med svärd och båge!”*

*”Astonrodnan ren försvinner,
ej ett kid i quäll du finner;
vill som brud med mig du hemåt följa?”*

" — Kort jag finge lyckan njuta,
snart du skulle mig förskjuta,
och en fröken grann i bruddok hölja!"

"Icke så, du goda tärna!
frökenflärd jag lemnar gerna,
dig i döden skall jag vara trogen."

" — Kan du mig ditt hjerta gifva,
Vill din hulda mö jag blifva,
följa dig ifrån min hjord i skogen."

"Såå? du falska, svaga qvinna!
skulle jag dig sådan finna!
tro du svurit en af mina vänner."

Innan lieutenanten knappt hunnit sluta stansen, fortsattes hans visa ifrån den andra båten, som emedlertid med sagta årtag närmade sig ungherrarnes långs efter den skuggiga Djurgårdsstranden:

" — Endast dig på vida jorden
svor jag dyra löstesorden;
Max, du sjelf är vännen, jag dig känner!"

"Hvad — fan?!" suto de öfverraskade kavallererna med långa ansigten. Ulfheim ana-

de likväl redan sammanhanget till hälften, och svarade i sin tur:

*"Kände du igen mig, snärta?
nä god afton dä, mitt hjerta!
fred jag bringar hem, vår strid är vunnen."*

Slutet följde mycket riktigt från den främmande båten, i en alltför söt och smägtande ton:

*" — Älskling, skulle du behöfva,
att din trogna flicka pröfva?
öppna hjelmen, räck till välkomst munnen!"*

"Bravo! — ropade lieutenanten, — det passar alldeles makalöst, gör en förträfflig effekt! jag kommer, jag kommer!"

"Inte var det den der beslöjade flickan i båten, som sjöng? — frågade Renhoff med en tveksam uppsyn, — hvad är det för en munter donna? ensam med en ung karl!"

"Å nej! — var lieutenantens svar, — det kan ingen annan vara än den befängde Jacques Dyrkansvärd! vi ha mångfaldiga gånger sjungit den här stumpen tillsammans;

det är en kanalje till göra det väl! i synnerhet vallflickans parti."

De båda båtarna ströko förbi hvarandra i detsamma. Ulfheim lutade sig ut öfver relingen: "Mjuka tjenare, hans nåd! trodde du jag inte skulle känna igen dig? — haf ej så brådtom, så får jag språka några ord! hvilade med årorna, fruntimmer der borta i ändan! — hur står till, min aldragrasiosaste kusin Sofi? herrskapet, som vi, njuter af den guddomliga qvällen! — —"

"Ja, det är en herrlig stund!" svarade fröken Dyrkansvärd.

"Bär ut till söta mamma, kan jag tro?"

"Jo, — genmälte herr Jacques, — vi hålla oss ute på landet i det längsta; men det är synd att inte profitera, medan man kan få, af detta riktigt sydländska månskensväder ute på sjön."

"Du gör ännu ett slag kring viken?"

"Väl två! jag ville inte härifrån i natt! sjung du för oss! Fia blef charmerad af din visa."

— "Paff, paff! — men när Jacques stämmer opp, — söta kusin, — se det — — ?" "God' herrar! — afbröt han sig sjelf saktare, — med förlof sagdt, men jag ger nu er tusan, tror jag! mellan oss, det är en förbannadt täck unge, den här fröken Dyrkansvärd, ni vänder i alla fall genast om till staden, kan jag tänka, jag ser på Renhoff att han börjar bli sugande igen! tag därför icke illa opp, om jag blir en öfverlöpare!" — "Hör på Jacques! — höjde han åter rösten, — jag har lust att lemna de här sälarna åt sitt öde, och frakta in mig på ditt förande fartyg, om det tillåtes!"

"Välkommen, välkommen!" svarade kongl. sektern småleende. Efter många manövrer med rodren och något kalfvande med årorna, törnade båda galéjorna mot hvarandra, Ulfheim tog farväl af sitt sällskap och hoppade geschwind ner i herr Jacques gondol.

Sedan de vanliga luftiga reflexionerna öfver väder och vind blifvit vederböriligen vex-

lade, fick samtalen snart en rätt intressant vändning genom en tillfällighet, som, ehuru högst enkel och obetydlig i sig själf, likväl hade de viktigaste följder. "Åh? hvad kan det vara?" stöter man på oss, — "fort, herr skribler! fram med hemligheten!" Jo! Kongl. sektern skulle taga sig en pris; bara ett infall! ty han snusade egentligen endast för den dyrbara dosans skull. Aldrig har väl det oskyldiga behovet att tillfredsställa en hungrig näsa förr eller sednare gifvit anledning till ett sådant mouvement, om icke någongång bland attentiösa embetsmannastöflor, färdiga att i underdånig välmening skrapa ut sina sulor vid hans excellens' högstegna minsta nysning. Som sagdt är, herr Jacques skulle taga sig en pris; han letade i bröstfickor, bakfickor och sidfickor, och drog triumferande opp den skönt arbetade guld-dosan. Olyckan ville likväl icke bättre ha, än att ett hopviket papper, kongl. sektern ovetande, följde med ur fickan, och hoppa-

de ut på golfvet i båten. Fröken Fia lutade sig ned efter det, men Ulfheim förekom henne och framräckte papperet med denna pathetiska och eftertryckliga svängning på handen, som karakteriserar så väl den fulländade kavaljeren, som en ordförande med smak vid utdelningen af någon akademis priser. "Behagar min nådiga kusin Sofi? det är Aftonbladet ser jag!" Flickan mottog det med en behaglig nickning på hufvudet.

"Jag ber tusen gånger om förlåtelse! — sade herr Jacques och klappade sin vän på knäet. — hur kom det att falla ut? det är bladet för i qväll, jag fick det just försäkt innan jag gick hemifrån; kanske Ulfheim vill läsa det, Sofi! — "

"Nej för all del! jag ber så mycket!" afbröt honom lieutenanten.

"Har du sett i det kanske förut?" återtog Jacques.

"Som hastigast! — Han hade ett par roliga stumpar i afton."

"Åh ja! annars är han numera torr som fan."

"Jag undrar intet på det! man kan bli utledsen att år ut och år in — —"

"Ja men qvick är han, när han vill!"

"Stackars Argus! haha!"

"Stackars Minerva! härom dagen fick hon en rätt kännbar tilltufsning, som man säger!"

Under detta hade fröken Dyrkansvärd vecklat upp tidningen, och (såsom fruntimmer i allmänhet, skenbarligen genom någon ovillkorlig sympathi sins emellan, för sed hafva,) börjat ifrån slutet, att vid det klara månskenet med en nyfiken blick ögna igenom de olika annonserna.

"Hvad skrattar du åt?" frågade hennes bror, afbrytande sitt samtal med Ulfheim.

"Det är visst någon, — svarade Sofi, — som på spektakel infört dessa rader, — —"

"Kan du se riktigt då?"

"Åh ja!" hon vände bladet mot månskenet och läste:

"På Djurgårdsslätten är i går afton upphittad en broderad näsduk af nettelduk, med inneliggande ett sändebref på vers, affattadt i de ömmaste ordalag. Som i synnerhet denna sednare persedel torde vara för egarinnan af ett oskattbart värde, och förlusten deraf i samma mån bitter, har man med det skyndsammaste velat avertera, att den sköna genom ombud eller, så mycket bättre, i egen person (hemligheten blir i alla fall oss emellan) eger att, mot uppgifvande af signaturen, återfå sina grannlåter i huset N:o 47 i Salvii gränd 4 trappor upp."

"Ha ha ha! — utbrast Jacques — hvilka upptåger!"

"Upptåger! — invände Ulfheim, — det är grustorra alfvaret, min bror! författaren till den der annonsen är ingen annan än undertecknad; det var knäfveln att den kom så fort in i bladet, jag hade knappt väntat det; — nej, nej! det är nog alfvarsamt det! — kunde jag få lof att se litet! — ja, i san-

ning ganska ordentligt införd! jag märkte inte det nyss eller glömde rakt af bort det, när jag läste bladet."

"Hvad fan är det för historier?"

"Jag hittade verkligen näsduken framme på vägen, mellan klockan 9 och 10 i går kväll, ja hon var kanske tio slagen."

"Nå, det må jag kalla löjligt! du har väl inte fyndet på dig?"

"Nej, det är naturligt! — jo, min själ och gud, ligger icke det i fickan ännu; det var ändå dumt, efter annonsen redan är införd! — jag tänkte lemna det in hos värdsfolket; ack jag går och drömmer!" Han hade i detsamma tagit fram hittegodset.

"Du är väl inte så jaloux om det! skulle man icke för roskull kunna få läsa de der verserna?"

"Ack ja, det vore rätt intressant, bästa kusin Ulfheim!" tillade Sofi, med hufvudet litet på sned och med en stämma så len som silkessammet; hvilken karl med hjerta i brö-

stet skulle kunnat säga nej till en så älsk-
värd bedjerska?

"Det går an, — svarade lieutenanten, —
mellan så goda vänner som vi, eftersom biljet-
ten i alla fall är anonym och i sanning läm-
par sig alltför mycket för det komiska, för
att kunna taga någon sträng samvetsgrann-
het i anspråk; jag skall visst icke göra mig
någon möda att ertappa hvarken den nar-
ren som njutit fadersglädjen öfver detta snil-
lefoster, eller den lyckliga sköna, som eger
en sådan minnesinger; det skulle troligen ic-
ke löna besväret." Han utvecklade nu du-
ken, tog fram papperslappen, och deklame-
rade med ljudlig röst, till det mesta ur
minnet, den bleka skriften. Vi vilja icke
upprepa de vackra verserna, det var desam-
ma, som herr Simon Lyrman i en fantastisk
stund expedierade med den sköna fruktsäl-
jerskan oppe vid Rosendal. "Underskriften,
— slutade Ulfheim, — är likväl det ljufli-
gaste och sötaste af allt; märk väl, mitt
herr-

herrska! — "Lucidor den — lycklige," är inte det makalöst? hvilken djup tanka i dessa trenne ord!"

"Hvad? Lucidor?" ropade herr Jacques.

"Lucidor?" ropade fröken Sofi.

"Ja, Lucidor! — återtog lieutenanten förundrad; — är namnet kanske bekant? eller tycker ni det är så underligt? se här! står det inte tydligt att läsa? — svara! hvad är det åt er? känner du, Dyrkansvärd, hvem det är? Kanske jag har förplumpat mig, när allt kommer omkring?"

"Vi inte känna honom! — svarade Jacques, nästan hånleende, — Fia, tror jag, har ett kasseradt syskrin, eller hvad det är för ett schatull, alldeles fullproppadt med poesier af samma signatur."

"Det är hans styl!" utbrast Sofi, blek som vax, och med framsträckt hals, för att få närmare undersöka biljetten, som Ulfheim ännu höll i handen.

"Ja, utan tvifvel!" nickade Jacques.

"Min gud! hvad vill allt detta säga?" drog flickan en darrande suck.

"Jag fruktar, — svarade brodern, — att min tveksamma försigtighet för några timmar sen var alltför grundad ty värr!"

"Det skulle smärta mig, — inföll lieutenanten, — om jag gifvit en oskyldig anledning till några obehagligheter."

"För guds skull, inte så, min kära bror! det är visserligen en rätt ledsam upptäckt, men den rör Sofi, det är ej värdt att vi förställa oss, på det närmaste; vi stanna snarare för den i mycken förbindelse hos dig; en ganska stor olycka kan derigenom ännu förekommas."

"Och den hittades på Djurgårdsslätten!" — återtog Sofi för sig sjelf. — "Du vet inte, bästa kusin Wilhelm," — närmade hon sig till lieutenanten, — "du har allsingen förmodan ens, hvem den här duken kan tillhöra."

"Nej, som jag sagt, och icke bryr jag mig heller derom! den är märkt med några ordiga initialer, som ge föga upplysning i alla fall."

Fröken Sofi nappade den rosedoftande neteldukslappen ifrån honom; undersökte det ena hörnet, — och det andra, — och det tredje. "Gud! — jag har gissat rätt! det behöfs ej mer!" — utropade hon, uppblussande som en pionros, men besegrade genast igen sina känslor. "Ett E, ett S, och T! hvad säger du Jacques?"

Kongl. sektern ryckte på axlarna. "Ja, ja, det är tydligt! — men — E! heter hon Emeli också?"

"Eva," suckade Sofi sakta och såg ned, ordnande tankspridd vecken på sin kappa.

Nu blef det alldeles tyst på en stund; herr Jacques visste icke hvad han skulle säga, Sofi hade förmycket i hjertat för att kunna säga något, och lieutenanten, som väl fann att han numera generade, snodde sig hit och

dit, utan att hitta på ett enda lämpligt ord som åter kunde ge samtalet en mindre allvarsam vändning. Han makade sig småningom litet längre fram i fören, och gaf sig ändteligen i konversation med roddargummorna.

"Det är hårdt!" hviskade fröken Fia till sin bror, och torkade ögat, när lieutenanten vände sig om.

"Din egen skuld! — hviskade Jacques tillbaka, — du har varit för blind, min syster!"

"För god, min bror!"

"För mycken godhet har gjort mången olycklig! man måste litet pröfva, icke blott ge efter! gud vare lof att saken ännu kan hjälpas!"

"Det är enorma summor kungen har lagt ner på detta Rosendal! — makade sig lieutenanten åter närmare fröken Sofi, — men så är det också liksom en förtrollad park! hela granitberg försatta!"

"Ja! det är mycket vackert!"

Åter en lång paus.

"Den här kanalen blir rätt pittoresk, — började Ulfheim igen efter en stund, — när alla planteringarna få ta sig."

"Ja, den blir visst ganska pittoresk!"

Ingen kunde vara gladare än lieutenanten, när båten omsider tog törn mot bryggan vid Djurgårdsbrunn. "Följer du upp med oss?" frågade Jacques, men med ett uttryck som tydligen sade: du måtte väl aldrig vilja gå upp med oss. Ulfheim var både för delikat, och för mån om sin egen frihet, för att icke undanbe sig den äran. "Egarinnan till det der fyndet — fortfor kongl. sektern — kunde jag väl nämna för dig, men det tje- nar till ingen ting, efter du ej är nyfiken; sakerna kunde du emedlertid ge mig, så skall jag ärligt fortskaffa dem."

"Mig kommer det på ett ut, — svarade Ulfheim, — och jag tror visst icke du skall missbruka dem; se der tag, om du är säker

på hvem de tillhöra! det torde vara tvifvelaktigt i alla fall, om hon efter annonsen har lust att eftersöka dem."

"Tack bror! vänder du till staden nu?"

"Ja, det gör jag väl! tack för godt sällskap! ödmjukaste tjänare, min lilla kusin Sofi!"

"Glöm icke bort oss! — neg den sköna; — i slutet af veckan flytta vi in; min komplimang till fru Gröndahl, i fall du dessförrinnan skrifer till Vermland!"

"Godnatt, godnatt!"

"Godnatt!"

Lieutenanten styrde åter ut åt viken, och Jacques med sin syster skyndade hem i mån-skenet. Just på trappan vid Myggetjäll stötte de på kapten Thorssons betjent, som enkom varit der för att aflenna sin husbonds biljett till hennes nåd. Mannen fick i stället till hemskjats den fatala näsduken med sitt ännu fatalare innehåll; och syskonen trädde in i den upplysta salongen. Här blef

först den riktiga jemmern och tandagnisslan. Gud bevara oss från att höra derpå! man kan nog ändå ha ledsamt. Nog af! der rådslogs och räsönerades och suckades och svors ända till dess pendylen hamrade sina tolf slag i förmaket. Det var ja också en grufvig händelse!

Medan vi komma i håg, torde det icke vara så alldeles ur vägen att återgå som hastigast till allas vår synnerliga vän Amor. I sin osynliga galeja hade han med den vackra, liljebarmade nymfen troget följt kongl. sekterns roddarbåt, och innerligt lett i sitt hjerta, när fröken Sofi gjorde den övåntade upptäckten; sedan Jacques och hans syster debarkerat, styrde guder åter sin snäcka in i vassen, der den var som tätast för att kunna dölja henne, fällde seglet, hjälpte sin hulda kamrat upp på landbacken, och försvann med en afskedskyss, gud vet hvart, för att väfva ihop nya äfventyr. Sedan den rödletta qvällen krupit till kojs, de varma

bäddarne blifvit tillstökade i hvar mans hus och gardinerna nedrullade, är naturligtvis den egentliga tiden inne för kärlekgudens verksamhet. Då han, ehuru visserligen snabbvingad, likväl icke kan vara öfverallt på samma gång, huru vist inrättadt, att endast halfva jorden i sender sjunker i den rika nattens mystiska skymning! — Så ofta Amor sedan råkade den sköna Rosa, kallade han henne sin snälla budbärerska, och påminde henne seglatsen på Brunnsviken.

Gyllenborg.

Slutet.

*"Rosenfärgen och den bleka
blandar ödet om hvarandra;
sorg och fröjd tillsammans leka,
hand i hand som syskon vandra."*

MELANCHOLICUS.

Vi äro nu åter i Simon Lyrmans kammarre. Det är morgonen efter den händelsediga dagen, som vi sett sluta med så olyckliga auspiciet för vår hjelte. Denne sitter i allsköns ro och lugn i sin soffa, med pipan i mungipen. Framför på bordet ligger ett papper med följande, ännu våta rader:

"Till mig sjelf.

(Dagen efter min lyckas qväll.)

*Dyrkade! du är omsider min!
hjärtat slår af salighetens oro;
mina drömmar, hur de djerfva voro, —"*

"Ja, dittills gick det bra!" — hörs Simon utropa, — "men den sjerde raden — är en — smed! tyst!" han fattar pennan och fortsätter:

"ha då likväl alla slagit in!"

"Syperbt! vidare! det var bara första stansen det. — Men det der fördömda: lyckas qväll! nej jag kan inte tåla det; det låter ju alldeles som min lycka skulle redan gått ner, i ställe för att hon gick upp i går aftse! — lyckas — dag är också nog djerft, när man menar en afton! — fan besitta alla öfverskrifter! det är det kinkigaste i hela poesien; nå, får väl stå der sålänge!"

Så hördes Simon tala för sig sjelf den vackra fredagsmorgonen, då i detsamma det knackade helt tyst och varligt på dörren. "Stig in!" En liten slinkflicka inträdde långsamt i rummet:

"Bor herr Lyrman här?"

"Ja, det är jag."

"Jag har en biljett från kongl. sekter Dyrkanskavård till herren."

"Tack, mitt barn! helsa så mycket, och slå dörren riktigt igen!" Han öppnade brevet:

"Simon Lyrman!

"Du har med hal förställning — "

" — Hvad är det?"

"och söta ord vetat engång föra min syster

"bakom ljuset, du skall icke göra det den

"andra. — "

" — Är karlen galen?"

"Jag afskyr att gå på djupet med dina pla-

"ner; såsom en i alla fall oförlåtlig flyktig-

"het, kan jag svårligen förklara ditt uppfö-

"rande. — "

" — Mitt uppförande?"

"Hvem som varit utsedd till offer, min sy-

"ster eller Sofi Tusenskön, — "

" — Sofi Tusenskön!"

"kan göra sak samma. I hvilket fall som

"heldst har min familj från denna stund in-

"genting mera med dig gemensamt."

— Detta går för långt!"

"Vi skola söka till att glömma den vi för närvarande blott kunna förakta."

"Jacques Dyrkansvärd."

Ratsch, kratsch! biljetten låg i tusen bitar på golfvet. Inom fem minuter var Simon påklädd och ute på gatan. "Hvad står på? — tilltalade honom en bekant i förbigående, — är elden lös, eller gäller det för lifvet?" Simon hörde ej ett ord, utan kilade in i portgången till kongl. sekter Jacques. "Herr Dyrkansvärd är just nyss utgången!" mötte honom städerskan i trapporna. "Fan annamma!" mumlade Lyrman och störtade öfver gatan upp till kapten Thorssons logis. "Kaptenens reste bittida i morgse." svarade en piga på hans tillfrågan om de voro hemma.

"Hvad? har kaptenen rest?"

"Klockan sex i morgse!"

"Klockan sex i morgse? du ljuger menniska!"

"Kors, hvad herrn är het! fråga värden sjelf, han kommer här!"

"Ja,

"Ja, min herre! våra gäster lemnade oss på morgonen."

"Jag tror fan — —" snäste Herr Simon, och skyndade ut för trapporna och direkte ned på en roddarbåt vid Blasieholmen. Klöckan klämtade tio i staden. Om en qvart stod han i förstugan vid Myggetjäll och vrickade på låsen; men dörrarna voro stängda. Omsider tittade en betjent ut genom köksdörren: "Herrskapet tar inte emot!"

"Hvad? tar inte emot? hälsa från mig!"

"Eröken är illamående."

"Så mycket förr skall jag slippa in!"

"Jag har befallning att icke släppa in någon."

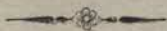
"Anmäl herr Lyrman, du känner mig väl! man har icke väntat mig, jag måste in!"

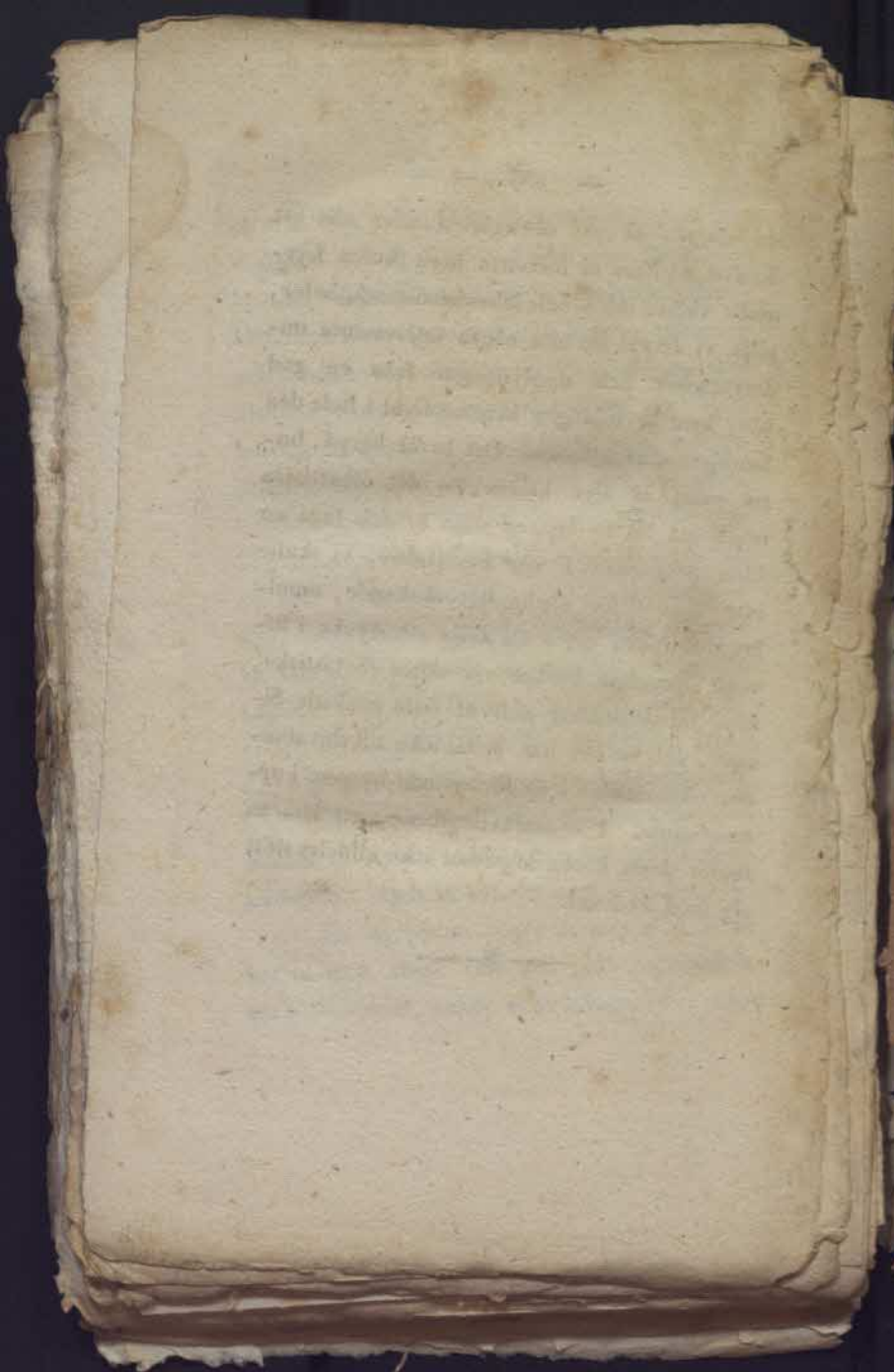
"Ja nog känner jag herrn! — smålog mannen; — om herrskapet väntat herr Lyrman eller icke, kan inte jag veta, men in får herrn icke komma." Hvarpå han åter slog

igen dörren. Af betjentens sätt och ton att framföra sitt uppdrag, skulle man lätteligen kunnat draga misstanka, att herrskapet Dyrkansvärd fått någon nys om Simons ankomst och endast för tillfället alltså gjort sig icke visibla. Simon Lyrman slöt äfven så. Med häftiga steg mätte han gården och smälde grunden till efter sig, så att det gaf echo i byggningarna. "Farväl då, du högädlä och högvälborna dårhusfamilj! — röt han för sig sjelf i vredesmode, — jag är dömd ohördan, men Simon Lyrman tigger icke sin lycka vid adelströsklar!" så sade han. Stridiga känslor brottades inom hans bröst, och förvirrad och upprörd kom han åter hem. Ifrån den stunden slog han sig på misantropi; och köpte sig ett par dyrbara puffertar, som voro insatta till salu i likkistmagasinet vid Skomakaregatan. Och så var det med den saken. —

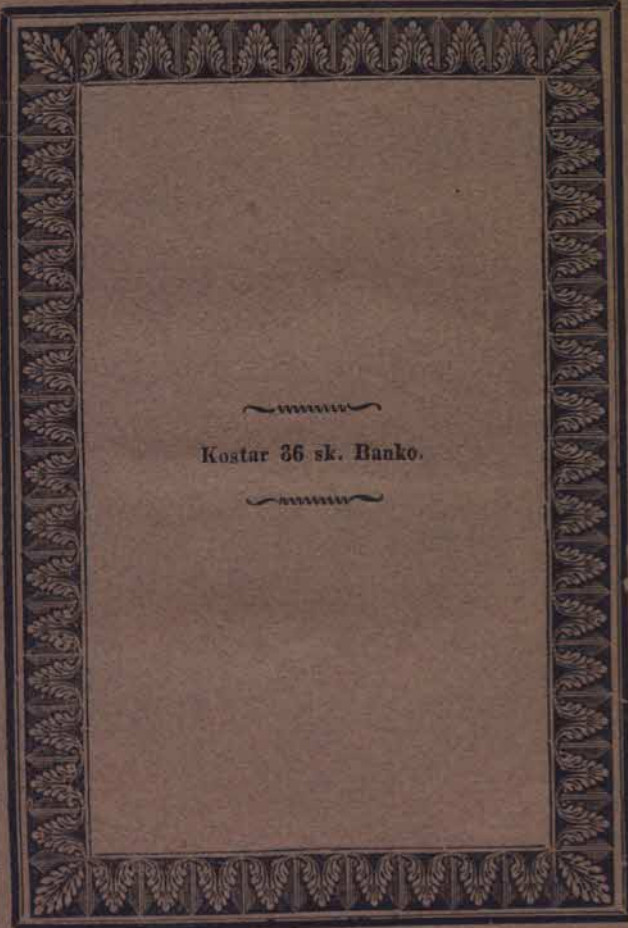
— En ny penna ligger formerad, och vi hafva nyss slagit rätt godt, flytande bläck och bläckhornet, papperet är äfven icke af säm-

sta slaget, så att det går som en olja att skrifva. Innan vi fortsätta herr Simon Lyrmans vidare öden och lefnadsomständigheter, vilja vi likväl invänta några intressanta underrättelser och upplysningar från en god vän, som är temligen hemmastadd i hela den familjens förhållanden. Det beror härpå, huru snart vi åter kunna ha det oskattbara nöjet att få se läsaren stiga in och taga en liten promenad i vår berättelses, vi skulle inte tro alltför obehagligt skakande, omnibus-vagn, för att ännu följa ett stycke i lifvets knaggliga backar vår alltid fantastiska, ofta missförstådda och af ödet gäckade Simon, och se om han ändå icke till slut stannar någorstädes i en försonande hymens kurragömma. Förutsatt notabene, att läsaren under dessa korta dagsresor icke alldeles stött sig med åkdonet.

Salvia aurita 11.9.40 1-

~~~~~

Kostar 36 sk. Banko.

~~~~~